

Sygn. akt I PK 194/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa H. J. W.
przeciwko Funduszowi G. w W. reprezentowanemu przez Marszałka Województwa
[...] w imieniu którego działa Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Pracy w K.
o wypłatę świadczeń,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 maja 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 5 marca 2015 r., sygn. akt IX Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 5 marca 2015 r. oddalił apelację
pозwanego Funduszu G. w W. od wyroku Sądu Rejonowego w K. zasądającego
od pozwanego na rzecz powoda H. J. kwotę 11.238 zł tytułem należności
niezaspokojonych przez byłego pracodawcę A. Sp. z o.o. Oddział w Polsce.

Wyrok Sądu Okręgowego w K. pozwany zaskarżył w całości. Zarzucono
naruszenie art. 15 ust. 1, art. 16 ust. 1 i art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r.
o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (jednolity
tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 272 ze zm.), art. 3 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o
zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności
pracodawcy (Dz.U. z 2014 r., poz. 923), a także art. 316 § 1 k.p.c.

Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd pierwszej instancji oraz Sąd drugiej instancji uznały za zasadne roszczenie powoda mimo wyraźniej i jasnej treści art. 16 ust. 2 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz art. 3 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Skarżący wskazał, że powód dochodził roszczeń w związku z odmową wypłaty świadczeń, o które wystąpił do pozwanego na podstawie wniosku indywidualnego, o którym mowa w art. 16 ust. 1 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Zgodnie z art. 16 ust. 2 ww. ustawy wniosek taki składa się marszałkowi województwa nie wcześniej niż po upływie dwóch tygodni od terminów przewidzianych do złożenia wykazu lub wykazu uzupełniającego, o którym mowa w art. 15 ust. 1 i 2 tej ustawy. Skarżący jednocześnie podkreślił, że art. 3 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy stanowi, że w stosunku do roszczeń pracowniczych powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy (to jest przed 26 lipca 2014 r.), termin określony w art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy rozpoczyna swój bieg w dniu wejścia w życie ustawy z 30 maja 2014 r. W tych okolicznościach, zdaniem skarżącego, oczywistym jest, iż wniosek o wypłatę świadczeń został złożony przedwcześnie, a w dniu wydania wyroku przez Sąd pierwszej instancji nie upłynął jeszcze termin określony w art. 16 ust. 2 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Dodatkowo, według skarżącego, skarga jest oczywiście wadliwa, ponieważ Sąd pierwszej instancji wydał wyrok w dniu, w którym nie minął jeszcze termin określony w art. 16 ust. 2 ww. ustawy, po upływie, którego powód mógł złożyć wniosek o wypłatę świadczeń. Z czym wiąże się również oczywista zasadność skargi kasacyjnej ze względu na treść art. 316 § 1 k.p.c., zgodnie z którym sąd wydaje wyrok biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1); istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W przypadku oparcia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (oczywista zasadność skargi kasacyjnej), znaczenie ma nie zwykła zasadność zarzutu, lecz aż oczywista zasadność skargi. Oznacza to, że skarżący powinien samodzielnie i odrębnie od podstawy skargi kasacyjnej wskazać i wykazać naruszenie prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy (por. postanowienie SN z 25 sierpnia 2015 r., II PK 361/14, LEX nr 1938284).

Sytuacja taka nie występuje w tej sprawie. W ocenie Sądu Najwyższego skarżący nie wykazał oczywistości naruszenia przepisów prawa, które skutkowałoby wydaniem oczywiście wadliwego rozstrzygnięcia.

Zarzuty sformułowane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadzają się do zakwestionowania wyroku zasądzającego zaspokojenie należności powoda wobec byłego pracodawcy ze środków Funduszu G., pomimo złożenia przez powoda wniosku o wypłatę świadczeń 27 listopada 2013 r., to jest przed upływem terminu określonego w art. 16 ust. 2 w zw. z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 272 ze zm.) oraz w zw. z art. 3 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. z 2014 r., poz. 923).

Ocena zasadności tych zarzutów wymaga uwzględnienia szczególnych okoliczności tej sprawy, a mianowicie: (-) powód do 31 października 2013 r. był pracownikiem A. Sp. z o.o. Oddział w Polsce; (-) 19 czerwca 2013 r. Sąd Gospodarczy w Wiedniu ogłosił upadłość Spółki A. z siedzibą w W.; (-) 27 listopada 2013 r. powód złożył wniosek do pozwanego o wypłatę świadczeń niezaspokojonych przez byłego pracodawcę, (-) postanowieniem z 20 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w P. wszczął wtórne postępowanie upadłościowe wobec A. z

siedzibą w W. obejmujące likwidację majątku dłużnika znajdującego się na terytorium Polski. Należy zwrócić uwagę, że w chwili złożenia wniosku przez powoda, jak również w momencie wszczęcia wtórnego postępowania upadłościowego w Polsce, przepisy ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy nie przewidywały, że wydanie przez sąd upadłościowy postanowienia o wszczęciu wtórnego postępowania upadłościowego stanowi przesłankę niewypłacalności pracodawcy w rozumieniu tej ustawy. Stan ten został zmieniony ustawą z dnia 30 maja 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, która weszła w życie w dniu 26 lipca 2014 r., z tym że zmiany wprowadzone tą ustawą znalazły zastosowanie również do roszczeń pracowniczych z tytułu niewypłacalności pracodawcy, wobec którego wszczęto wtórne postępowanie upadłościowe, powstałych po 1 stycznia 2013 r. (zob. art. 2 ustawy z dnia 30 maja 2014 r.). Celem tej ustawy było zapewnienie ochrony na wypadek niewypłacalności pracodawcy dla pracowników polskiego przedsiębiorcy, którego upadłość ogłosił sąd zagraniczny. Ustawodawca uznał taką ochronę za konieczną, wskazując w uzasadnieniu projektu ustawy, że wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego następuje zazwyczaj po kilku miesiącach od daty ogłoszenia upadłości przez sąd zagraniczny i powstania niewypłacalności, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, w efekcie czego zgłoszone roszczenia pracownicze dotyczące okresów po ogłoszeniu upadłości przez sąd zagraniczny nie mogą być zaspokojone, ponieważ nie mieszczą się w okresie referencyjnym, o którym mowa w art. 12 ust. 3 - 5 ww. ustawy. Wobec zastosowania rozwiązań ustawy z dnia 30 maja 2014 r. do roszczeń pracowniczych powstałych przed dniem wejściem jej w życie, w stosunku do tych roszczeń przesunięto rozpoczęcie biegu terminu określonego w art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (zob. art. 3 ustawy z dnia 30 maja 2014 r.). Rozwiązanie takie, jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku, miało na celu umożliwienie pracodawcom, syndykom, likwidatorom lub innym osobom sprawującym zarząd majątkiem pracodawcy dotrzymanie terminu na złożenie marszałkowi województwa zbiorczego wykazu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych.

Uwzględniając zarówno treść jak i motywy uchwalenia ustawy z dnia 30 maja 2014 r., w ocenie Sądu Najwyższego zaskarżony wyrok nie jest oczywiście wadliwy. W przypadku złożenia przez pracownika wniosku przed rozpoczęciem terminu, o którym mowa w art. 16 ust. 2 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, w sytuacji gdy jego roszczenia powstały po 1 stycznia 2013 r. a przed wejściem w życie ustawy z dnia 30 maja 2014 r., która objęła je ochroną na wypadek niewypłacalności pracodawcy, odmowa uwzględnienia roszczeń pracownika wyłącznie z powodu przedwczesnego złożenia wniosku kolidowałaby z celem tej ustawy. Należy również zauważyć, że celem art. 3 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. było umożliwienie pracodawcom, syndykom, likwidatorom lub innym osobom sprawującym zarząd majątkiem pracodawcy dotrzymanie terminu na złożenie wykazu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych. Z okoliczności tej sprawy wynika natomiast, że podstawą odmowy wypłaty należności powodowi nie była niemożliwość zweryfikowania przez pozwanego, czy roszczenia powoda istniały oraz w jakiej wysokości, czy nie zostały zaspokojone przez byłego pracodawcę. Przedwczesne, w stosunku do terminu wynikającego z art. 16 ust. 2 w zw. z art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy w zw. z art. 3 ustawy z dnia 30 maja 2014 r., złożenie wniosku przez powoda nie uniemożliwiło również ustalania przez Sąd Okręgowy, czy i które z roszczeń zgłoszonych przez powoda oraz w jakiej wysokości podlegały zaspokojeniu ze środków Funduszu.

Mając na względzie powyższe, okoliczności przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uzasadniają twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.